

ano jest jisto, že usmrcením synů ztratili žalobcové jako jejich rodiče výživné, na které podle zjištění soudů nižších stolic v té době již měli proti usmrceným synům nárok podle § 154 obč. zák. Pozbyli proto žalobci usmrcením svých synů, kteří byli povinni, by je slušně vyživovali, a kteří také podle zjištění nižších soudů této povinnosti dostávali tím, že jim podle možnosti různé částky posílali, nejen těchto částek, nýbrž onoho výživného, které by usmrcení synové podle svých zjištěných majetkových poměrů byli podle zákona povinni žalobcům poskytovat. Výše tohoto výživného soudem odvolacím na 400 Kč měsíčně stanovená odpovídá zjištěným majetkovým poměrům usmrcených synů žalobců a toto jest proto skutečnou škodou, kterou žalobcové usmrcením synů utrpěli. Tvrzení dovolatelovo, že žalobci v čase usmrcení synů nedostávali od nich výživu a že syn Rudolf ani nebyl s to, aby své rodiče podporoval, odporuje opačným zjištěním odvolacího soudu a soud dovolací nemůže se s ním zabývat, ježto napadený rozsudek může po stránce právní přezkoumati jen na základě skutkových zjištění soudu odvolacího. Správným jest také úsudek soudu odvolacího, že přisouzený důchod přísluší v neztenčené míře i onomu ze žalobců, který druhého přežije, a soud dovolací schvaluje v této příčině důvody napadeného rozsudku, které shledává správnými a které vývody dovolatele nebyly vyvráceny. Vyživovací povinnost dětí podle § 154 obč. zák. není sice jejich solidárním závazkem, nýbrž závazkem společným, soud dovolací také tento závazek za solidární nepovažuje, třebaže vzhledem k tomu, že dva synové žalobců byli usmrceni, povinnost tu posuzoval celkově. Není proto ani v tomto směru dovolání důvodným.

Čís. 10001.

Pro nárok třetí osoby proti nemanželskému otci na náhradu nákladů podle § 167 obč. zák. jest výlučně příslušným okresní soud (§ 49 čís. 2 j. n.).

(Rozh. ze dne 18. června 1930, R I 400/30.)

Žalovaný měl známost se žalobcovou dcerou, jež nezůstala bez následků. Dcera žalobcova při porodu zemřela. Žalobce hradil výlohy porodu a pohřbu dcery i děčka a domáhal se na žalovaném žalobou, o niž tu jde, jich náhrady úhrnem 5.363 Kč. Žalobu zadal na krajském soudě. Procesní soud první stolice uznal žalobcův nárok důvodem po právu, odvolací soud zrušil napadený rozsudek i s předchozím řízením a odmítl žalobu pro zmatečnost. Důvody: Odvolací soud má za to, že napadený rozsudek i předchozí řízení trpí zmatečností podle § 477 čís. 3 c. ř. s., že první soud k projednání a rozhodnutí sporu byl nepřislušný, kterouž nepřislušnost nelze odstraniti ani úmluvou stran. Z požadované náhrady jsou nepochybné útraty porodní asistentky, za léky a lékařům, dále útraty pohřbu děčka ve výši přes 500 Kč toho druhu, které jest povinen nemanželský otec hraditi podle § 167 obč. zák. (útraty slehnutí a další nutné výlohy). K rozhodování

o těchto nárocích proti nemanželskému otci jest povolán výlučně okresní soud podle § 49 čís. 2 j. n. a nárok ten neztrácí svou povahu tím, že třetí osoba výlohy učinila a žádá od nemanželského otce jich náhradu (srovnej též rozh. čís. 4971 sb. n. s.). Zbývající nárok nečiní již přes 5.000 Kč a není sborový soud příslušný rozhodovati o něm (§ 49 čís. 1 j. n.), ať má základ v § 167 obč. zák. aneb v § 1328 obč. zák. Je tedy pro tento spor příslušným soud okresní a sborový soud nemůže ani ujednáním stran býti učiněn příslušným.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu.

D ů v o d y:

Již ve svém rozhodnutí čís. 7561 sb. n. s. vyslovil a podrobněji odůvodnil nejvyšší soud právní zásadu, že jest okresní soud výlučně, bez ohledu na hodnotu předmětu rozepře, příslušný pro žalobu, již se třetí osoba domáhá na nemanželském otci dítěte náhrady nákladů na výživu a na výchovu dítěte. Táž zásada platí pro rozepři o závazcích postihujících podle zákona nemanželského otce proti matce podle § 167 obč. zák. (sr. rozh. čís. 6510 sb. n. s.). Zákon staví oba tyto různé nároky proti nemanželskému otci co do soudní příslušnosti pro spory o ně v § 49 čís. 2 j. n. na roveň. Nelze tudíž mezi nimi ani rozlišovati, jde-li o jejich vymáhání podle § 1042 obč. zák. Nesejde na tom, že v souzeném případě žalobce, vyličuje skutkový děj žalobní, tvrdí, že žalovaný přiměl matku dítěte k mimomanželské souloži trestným činem nebo lstí, neboť přes to jest předmětem a účelem žaloby, domáhati se plnění naznačených v §§ 166 a 167 obč. zák. a nikoli náhrady škody podle § 1328 obč. zák., pro kterou ovšem ustanovení § 49 čís. 2 j. n. neplatí (sr. rozh. čís. 5236, 5941 a 6510 sb. n. s.).

Čís. 10002.

Uhasnutí oddělného práva podle § 12 (1) úpadkového pokud se týče vyrovnacího řádu nemá o sobě v zápětí zrušení exekuce, aniž jest důvodem pro její zrušení.

(Rozh. ze dne 18. června 1930, Rv I 1968/29).

Žalovaná firma zabavila dne 11. února 1929 k vydobytí peněžité pohledávky proti Eduardu K-ovi auto. Dne 12. února 1929 bylo o jmění Eduarda K-a zahájeno vyrovnací řízení a dne 12. dubna 1929 byl současně se zastavením vyrovnacího řízení vyhlášen na jmění Eduarda K-a úpadek. Žalobou, zadanou na soudě dne 29. března 1929 domáhala se žalující firma na žalované firmě nepřípustnosti exekuce, tvrdíc, že si vyhradila k zabavenému autu vlastnické právo až do úplného zaplacení kupní ceny, jež se dosud nestalo. Žalovaná namítla nedostatek pasivního oprávnění ke sporu, tvrdíc, že zahájením vyrovnacího řízení o jmění Eduarda K-a uhaslo zástavní právo k autu a že žaloba byla předčasná,